

0.1 w1 Pracovna – režijní verze

Význam scény:

Artie potřebuje (zatím není nikde vysvětleno proč) získat Artura pro svůj plán. Proto využije situace a snaží se jím manipulovat. Jeho motivace se vůbec neodhalí, Arturova je naznačena.

Téma či motiv scény:

Artieho manipulace Arturem.

- Do zabití Artura 1 jej „zpracovává“ – snaží se získat jeho důvěru, přesvědčit jej, že on – Artie všechno zná a ví.
- Po zabití jej už chce vést svým směrem.

Na scéně je pracovní stůl, na němž jsou papíry a psací potřeba, křeslo, vše tak, že sedící nemá možnost vidět na dveře. Někde na okraji scény, sotva v dohledu je stoleček s telefonem.

Přichází Artur se šálkem čaje. Slastně se nadechne vůně a zasněně přejde svůj stůl. Když se vzpamatuje, trochu zmateně se vrací. Položí šálek na kraj stolu vzdálený od jeho židle. Sedne si, pravou rukou vezme papír, začne číst a levou šmátrá po šálku. Nemůže jej najít, podívá se, zjistí, že na něj nedosáhne. Vstane i s papírem, jde si pro šálek, a následně si se šálkem v levé a papírem v pravé opatrně sedá. Právě v tu chvíli vpadne Artie a Arturovi obojí vypadne z rukou.

Artie přijde už dříve, podívá se na hodinky, zjistí, že je ještě čas. Samolibě se usměje do publika, odloží si krabici vyleští si boty papírovým kapesníkem. Chce si jím vyleštit i hůlku, ale zahodí jej na zem a raději vytáhne čistý. Pak už vrazí dovnitř.

Artie: *srdečně rozpřáhne ruce*
Arture!

Artur: *vyskočí, ustoupí. Protože je v šoku, neví co říct, jednou dvakrát naprázdno polkne a už trochu hystericky:*
Rozlil jste mi čaj! Zavolám policii.

Artie: *Ležerně si sedne na stůl a konejšivě:*
Uklidni se, Arture.

Artur:
Nevidím důvod, proč bych se měl uklidnit! Jste nezvaný host v mém domě, okamžitě se mi prokažte nějakým průkazem! *Během poslední věty nesměle ukáže na Artieho, avšak stejně ustupuje.*

<Artur ustupuje směrem k telefonu.>

Artie: *vstane, pomalu jde směrem k Arturovi. Mluví ještě konejšivěji.*
Ze mně strach mít nemusíš, Arture.

Artur: *se dvěma třemi rychlými kroky*
<vykřikne do vzduchu>
K divákům: Policie! Nesměle ukáže na Artieho: Zločinec!

Artie:
<velmi podrážděně>
K divákům: Já nejsem žádný vyvrhel. K Arturovi, ten zase zpomalí pohyb, ale přesto po "zločinci" udělá malý krůček. Ani zločinec!

<Artur stále ustupuje k telefonu.> *Když se Artie dívá, Artur ustupuje velmi pomalu, neznatelně, aby si Artie nevšiml..*

Artie: *všiml si...*
<výhružně namíří na Artura hůlku>
Sedni si, sic zemřeš! *(Nebude-li tam židle, tak: Stůj, sic zemřeš!)*

Artur: *strne na místě, zkříží ruce před obličejem*

<zmateně>
Vrahu?

Artie:

<zuřivě zašermuje>

Neříkej mi TAK! JÁ nejsem ten, z koho bys měl mít panickou hrůzu hraničící s existenciální úzkostí. Přišel jsem tě varovat, jsem totiž <hraná hrdost> *otočí se k divákům, přejde dopředu, čehož pochopitelně využije Artur a opatrně přiběhne až k telefonu. soukromý...filosof, metafyzik, fyzik, příležitostný detektiv. Vyčet člení, hrdě s úsměvem.*

Artie: *Zjistí, kde je Artur. Jako by nevěřil, co to ten nešťastník provádí. Stojí na místě asi uprostřed scény. Přehodí hůlku z ruky do ruky, nebo udělá jiné gesto hůlkou.*

Tvá naivita je pobuřující! Snad nemáš utkvělou ideu, že ještě za pár minut postávání u telefonu budeš spokojeně dýchat vzduch tohoto světa?

Artur:

<do sluchátka>

To je policie? *Zajímavě, ustrašeně.*

Artie:

Mohu ti zaručit, že za pár minut budeš spíše dýmat novým otvorem ráže 9 mm ve své hlavě, který sis tam sám zasadíš!

Artur: *Během této repliky Artie pomalu jde k Arturovi tak, aby právě na konci přišel. Artur může ustupovat na dosah sluchátka.*

Chtěl bych nahlásit něco, z čeho se nyní vyklubala sebevražda. Ne, nedělám si legraci. Dobrá, pospěšte si. Nepravděpodobná 1729. <zavěsí>

<k Artiemu>

Tak, policie zde bude co nevidět, a já vás, pane *hlas mu vypoví, odkašle si a znovu:* pane, mohu ujistit, že sebevraždu páchat nehodlám.

Artie:

<Podívá se na hodinky> *Chtělo by to gesto, které by mohlo znamenat i přípravu smrtícího nástroje.*

Já, Arture, mohu ujistit tebe, že o sebevraždu v tradičním slova smyslu se v tomto případě nejedná. Přece však to budeš ty, kdo zmáčkne spoušť a učiní z tvých tapet *rozhlédne se po tapetách, ukáže hůlkou, což využije k cestě na cílové místo levný expresionistický brak! S "brakem" si dřepne.*

<Artie pomalu mění polohu tak, aby nestál případně kulce v cestě> *Tj. odchází k Arturovu stolu, tedy napětí povolí. Artie se schová za stůl.*

Artur:

Vy jste opilý!

<V tom se otevrou dveře, do místnosti vstoupí další Artur, pistole již míří na Artura u telefonu. Artieho si zprvu nevšimne.>

Střelec:

Konečně jsem tě našel, Art- *Míří napjatou rukou. V tu chvíli jej Artie trefí hůlkou do lokte, Artur s výkřikem Aaauuu! ruku v lokti pokrčí. Artie jej trefí do zápěstí do zápěstí – Artur opět s Aaauuu! pokrčí zápěstí, takže namíří na sebe. Artie jej klepne přes prsty, Artur asi bez Aaauuu (ale možná se zasténáním nebo zachrčením) padne.*

Artie:

<radostně> *Během repliky vyjde zpoza stolu, asi zůstane uprostřed scény.*

Výborná spolupráce, Arture! <otírá si hůlku kapesníkem> *Vděčíš mi za svůj život. Není třeba propadat emocím a děkovat mi, stačí, budeš-li dále plnit všechna má doporučení a příkazy.*

Artur: *poklekne k mrtvému.*

Pane bože, vždyť on vypadá jako já!

Artie: repliku asi jen doprovodí nějakým gestem hůlky. Musí zde vyjádřit svou převahu, aby vyloučil jakoukoli možnost Arturova odporu.

Tvé pozorovací schopnosti jsou – téměř – na shodné úrovni s těmi mými. Totiž nejenže vypadá jako ty, *opře se o hůlku* jsi to ty.

Artur: *vstane, obrátí se na Artieho, ale odstupuje od něj*

Jak je to možné? Klon?

Artie: *Přísně, jako by jej napomínal.*

Arture, neplácej nesmysly. Tohle není žádná levná sci-fi. My žijeme v možném světě! *Podívá se na hodinky a:* Vzmuž se, prosím tě, pojďme –

Artur: *vpadne do řeči, ovšem odvahu jen hraje, hlas mu na začátku selže. Zároveň náznakově jako by směřoval konfrontačně k Artiemu, ale ve skutečnosti spíše zase kousek ustoupí.*

Pane, pane, navzdory tomu, že vy mé znáte, mně vaše jméno poněkud uniklo.

Artie: *s přehrávaným přátelským tónem, přeslazeně. Při otázce popojde s hranou familiárností k Arturovi. Jméno pronese významně k divákům, při poslední větě může chytit hůlku oběma rukama za hlavou.*

Proč tak formálně, Arture? Mé jméno je *Art-tie, totiž* Rudolf *rychle vymýšlí příjmení na „T“* Tatarský, přítel a známí mi ale říkají áR Tý [Artie].

Artur:

<zabrblá>

Rudolf, Artie.

<normálně> *popojde k mrtvému*

Když to není klon, co to tedy je?

Artie: *Při prvních dvou větách hůlkou dloube do mrtvého*

Je to tvůj dvojník. Dvojník z jiného světa, který je tomuto světu docela dostupný. *S hranou bagatelizací. Mávne rukou, otočí se od diváků doprava.* Nebudu tady všechny zdržovat vysvětlováním argumentu eM eR Dé El.

Artur: *Po kratším přemýšlení.*

M. pauza R. pauza D. naopak bez pauzy, rychle. L.?

Artie:

<netrpělivě> *Obrací se zpět do středu.*

Bud' s podobným frázováním jako Artur výše, nebo celé rychle. Modálního realismu Davida Lewise! *Následující větu musí Artie oddělit nějakým pohybem.* Než se ale dostane na podrobné vysvětlení, měli bychom nejspíš opustit tento svět.

Artur:

Ale, ale – ještě jsem nedopil svůj dopolední čaj. *Jde ke stolu a snaží se předstírat pít z převráceného hrníčku.*

Artie: *První věta s hraným rozhořčením nad Arturovou nevděčností.*

Přece jsi mi – mými slovy – slíbil poslušnost a následování. *Dodává už klidněji další argument, aby Artura dostal tam, kam potřebuje.* A také nezapomeň, Arture, na to, že jsi zavolal policii. Vzhledem k průměrné reakční době složek integrovaného záchranného systému a policie tu budou za – (zamyšlení) 158 sekund.

Artur: *Zděšeně, bezradně, zoufale padne na židli.*

Pane bože...

Artie:

Musí jej povzbudit, proto první větu říká chlácholivě, starostlivě, téměř otcovsky. Nepropadej panice a vyslechni si mou nabídku. Policii jsi nahlásil sebevraždu, k níž zde, - *jde k mrtvole, opět do ní dlobne* – alespoň pro jejich omezené deduktivní schopnosti, došlo. Zdá se tedy, že jediným problémem je, kam s tebou. *Ukáže hůlkou na Artura.* Protože jestli zde zůstaneš, mohlo by to vyprovokovat nejen podezření z nějakých nekalostí, ale především vlnu nepříjemných otázek po podstatě života, vesmíru a vůbec. *Předchozí věta s přehrávanou*

závažností k divákům, Artie také jde směrem k nim. – S následujícími větami – pronášenými přesladce, kýčovitě – jde k sedícímu Arturovi, a s poslední otázkou mu dokonce nabídne ruku. Ovšem měl by to udělat tak, aby přitom bylo jasné, že to není zcela upřímné. Pojď tedy se mnou do světa, nebo spíše do světů. Třeba společně nalezneme ten, který se ve filosofických mytech nazývá nejlepším z možných světů - tohle musí být řečeno tak, aby bylo jasné, že jde jen o vějičku. Co říkáš?

Artur: *Trucuje.*

Říkám, že nechápu, co máte na mysli. Kam že půjdeme?

Artie:

<začíná být netrpělivý, tlačí jej čas> Dotčeně stáhne nepřijatou ruku, ale ovládá se, aby dosáhl svého cíle. Poodchází, v intonaci je cítit skryvané rozhořčení.

Stačí věřit, Arture. Stačí věřit, že by se věci mohly mít i jinak, než se mají ve skutečnosti. *Obrat k Arturovi:* Věříš tomu?

Artur:

<opatrně> Jakoby s otazníkem.

Ano.

Artie: *Už si je jistější, tón je veselejší, při „vid“ opět až nasládlý.*

Vida, pak tedy věříš i tomu, že existuje mnoho způsobů, jak by se věci mohly mít, vedle způsobu, jakým se mají, vid'?

<Artur příliš nechápe>

Jinými slovy, věříš v existenci možných světů! *Vítězoslavně, důrazně. Gesto naznačuje, že bude ještě pokračovat.*

<Ozve se bouchání na dveře> Artur sebou trhne, Artie dá gestem najevo netrpělivost.

Hlas:

Zde zákon, jménem policie otevřete!

<nezřetelné mumláni>

Artie: *Mluví znatelně rychleji, chodí rychleji. Během první věty jde k Arturovi, během druhé od něj, ale na jejím konci se rázně zastaví a ukáže hůlkou na Artura.*

Představ si nějaké rozhodnutí, které si vyčítáš. A teď si rychle představ, jaké by to bylo, kdyby jsi se tehdy rozhodl jinak.

Artur:

<zasněně> Vstane, jde k divákům, možná překročí mrtvolu.

Ach, Lásko!

<Jiné bouchání na dveře>

Jiný hlas:

Zde policie, jménem zákona otevřete!

Artie: *Vezme jej kolem ramen a odvádí, před dveřmi jej pustí, aby mohl mluvit s kočkou.*

Vzpamatuj se, Arture, a následuj mé kroky.

<Zatřese krabicí od bot a zašeptá k ní:>

Artie: *Jakoby zařikávadlo, změněným hlasem.*

Je-li v baru prázdko, pak jestliže barman nenalévá, je v baru stále prázdko.

<Prudce otevře dveře, pokyne Arturovi a projde.>

Artie:

A zavři za sebou.

<Artur projde a zavře dveře, které se ihned otevrou, a dovnitř vpadne policie.>

TMA